

at finde. Forøvrigt er det aldeles naturligt, at den ærede Rigsdagsmand ønsker en Regering, som vil gaae med ham, som vil følge ham og hans Bæer; men det forekommer mig at have været i sin Orden, om den ærede Rigsdagsmand havde fremført denne Tanke, dengang han vilde føre os lige til Viborg og forbi Aarhus; da vilde en saadan Tilfsenbegivelse, forekommer det mig, have været paa rette Sted. Det af mig fremsatte Forslag vide vi nu, nyder ikke den ærede Rigsdagsmands Bifald. En Ting vil imidlertid være mig en Trøst som Underhandler, og det er, at den ærede Rigsdagsmands Regering vilde ogsaa kunne bruge den Contract, som af mig er indgaaet. Der er deri, som jeg tilloob mig at høre ved Lovforslagets Forelæggelse, ogsaa taget Hensyn til saadanne mulige Eventualiteter. Den ærede Rigsdagsmand holdt sig kun til almindelige Udtalelser og Ytringer, til Sympathier, til Hensyn til politiske Partier osv., men jeg savnede deri mod Noget, der kunde ligne Grunde — en Grund, hvorfor han fandt det saa forkasteligt, at man gif mod Ost istedetfor over Randbølhed. Det er det, der er steet i det af mig stillede Forslag; der er gaaet til Osten istedetfor at holde sig til Randbølhed. Men der er i Forslaget en Indrømmelse, og det er, at det paa en bindende Maade er bestemt, at Gudenaadalen vil komme med ind i Rettet. For denne Retning er der anført Grunde; og jeg har fundet disse Grunde overveiende, og derfor taget Hensyn til dem; men det, den ærede Rigsdagsmand skulde bevise, er, at Banen over Randbølhed er at foretrække for den af mig i § 2 foreslaaede. Det er dette Punkt, hvorom Menighedsforskjelligheden vil dreie sig.

Winther: Den ærede Minister har altid været stærk i saadanne personlige Hentydninger og i at søge at stille dem, der vove at have en anden Mening end han, latterlige; og naar det træffer en Mand som mig, finder han strax Understøttelse; thi jeg er jo saa vant til at blive betegnet i forskjellige offentlige Blade paa

en saadan Maade, at han strax har Sympathi i en større Kred. Det er imidlertid Noget, der ikke gjør Indtryk paa mig. — Den ærede Minister har tillagt mig, hvad der aldeles ikke har ligget i mine Ord, eller i nogenformhelst Antydning fra min Side, nemlig at jeg skulde optræde her som en Fører for Majoriteten. Det er Noget, som blot den ærede Minister har sagt, og jeg indseer meget godt, at det har været brugbart fra hans Side til at sætte mig i et ugunstigt Lys; han maa naturligvis have misforstaaet mig, siden han uden mindste Grund eller Foranledning fra min Side har fremsat noget Saadant; at Regeringen ikke nyder min Tillid, er naturligvis Regeringen aldeles ligegyldigt, og jeg har aldrig bilbt mig ind, at den skulde bryde sig derom. Jeg har blot tilladt mig at udtale, at jeg haabede paa et bedre Udfald af Sager af denne Art, naar vi fik en Regering af en anden Bestaaffenhed end den nuværende, og det er Noget, jeg maa tillade mig at troe at have Ret til at udtale, og ikke Noget, jeg, som den ærede Minister meente, skulde være mindre berettiget til. Han kan lægge saa megen eller liden Vægt paa min Tillid til ham eller ikke, som han vil; men jeg har Ret til at sige, om jeg har Tillid til den Regering, hvoraf han er Medlem, eller ikke. Han kan være overbevist om, at han og hans Part er ikke de eneste, der ere her i Landet; ikke Alle gaae med ham. Naar den ærede Minister har sagt, at jeg har holdt mig til almindelige Grunde og ikke er gaaet ind paa Enkeltheder, for at bevise, at den ene Bane var at foretrække for den anden, saa vil jeg spørge, om der er noget Menneffe her i Thinget, der gider mere høre tale derom; er det ikke saa fortærflet, at man ikke kan udholde det mere? Det kan man virkelig spare sig; her er ikke Andet at gjøre end at sige, hvad man vil; thi at den ene Part skulde overbevise den Anden om, at de have Ret, er Noget, som efter min Mening ikke lader sig gjøre mere. Jeg har derfor villet spare Thinget at udbrede mig desangaaende.